

שמחניק שם. כשהחזרתי את דפנה בשעה תשע בערב היו החלונות שוב סגורים. השארתי את הדלת פתוחה, שיהיה קצת אוויר לילדים.
 „בחורף היה שם קר מאוד, וזהי סביבה פתוחה. בחדר של דפנה לא היה בכלל תנור. אמרתי לעו"ד מנור שאני מוכן לתרום תנור שיהיה לילדים האלה קצת חם. ואז סידרו להם תנור.”
 שבועיים אחרי אותו ביקור הוזכרה דפי נה חמו האומלה לביתה, ללא רוח חיים. היא היתה אחת מהמשתתפים שנחנקו במות במוסד בית פנחס, משום שהחדר בו ישנו ובו בער תנור הנפט, היה אטום.

אחוז תמותה

גבוה

בית פנחס, נמצא בלב פרדסים, לצד הדרך מנסיציונה לבית-עובד. לכאורה נראה המקום כחלקת אלוהים הקטנה. אבל 85 הילדים המפגרים המשוכנים בו, חיים בצפיפות בלתי אנושית. כשבחדרים אחדים דווחות עד המשעשעה מיטות. בחודשים האחרונים, בעקבות הכתבות שפורסמו בעולם הזה ובעקבות הביקורת החריפה של הורים, שהתלוננו על היחס הבלתי-אנושי לילדיהם המפגרים, נעשו נסיינות להיטיב קצת את התנאים במי קום. למוסד מונה מנהל חדש, מרדכי גבע, שהוא טייס לשעבר, אך חסר כל הכשרה מקצועית כדי לטפל בילדים מפגרים. רים. מאחר שאחוז התמותה במוסדות אלה הוא גבוה יחסית, והילדים המפגרים שנפגעו בשיתוק-מוחין אינם מאריכים חיים בין כה וכה, נראה שאיש לא טרח לבדוק באיזו מידה תורמת העלבת הילדים והחוקתם בתנאים בלתי-אנושיים לקירוב קיצם.

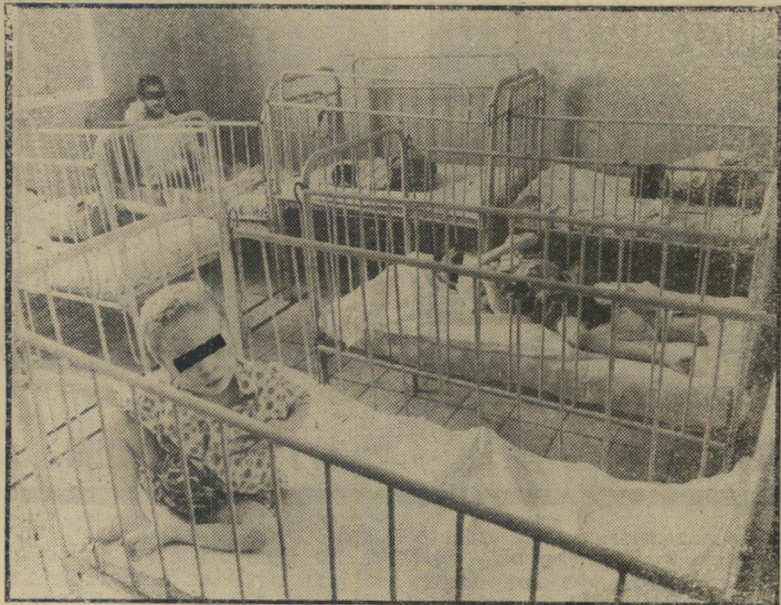
על קיר המזכירות בכניסה לחדר המינהל של בית פנחס, תלוי העתק של הריאיון הבינלאומי לזכויותיו של המפגר.

(המשך מעמוד 25)
 דייסה הייתי עושה להם מאבקה-חלב, גריסים ומים. התלוננתי למנור שאין שום שומן בדייסה ושום ביצים. הוא הסביר לי שהוא לא חייב לתת לילדים ביצים.
 „היתה במוסד ילדה עיוורת אחת, בת 14, שנראתה כמו בת ארבע. היא לא היתה מסוגלת לאכול שום דבר, מלבד תפוחי-עץ. אבל כשהתפוחים שלה היו מגיעים, המטפלות היו אוכלות אותם. „הילדים ישנים בצפיפות נוראה, מיטה נוגעת במיטה. חתולים נכנסים בלילה לחדרים וישנים במיטות על-יד הילדים. עכברים וחרקים ממלאים כל מקום. „אחדות מהמטפלות היו פשוט זונות. איתי במשמרת-לילה היו שתי צעירות, קטנות, מרים ולאחי, שבמקום לשמור על הילדים, היו יוצאות כל לילה לכביש, על-יד השער, ושוככות עם חיילים מה-סביבה. באותו זמן, היו הילדים בוכים לכוס מים, ולא היה מי שיתן להם.”
 עד כאן סיפורה של המטפלת בבית פנחס. בעליו של המוסד, עורך-דין גנור, הסתפק בהכחשה של חלק מהאשמותיה של דובוב. שם תגובה אחרת לא באה, לא מצד משרד הסעד ולא מצד שום גורם אחר. הילדים המאושפזים בבית פנחס נדונו למות ברשלנות והזנחה.

החדר

האטום

לאברהם חמו, ספר במקצועו, ולי-אשתו חנה, נולדו שלושה ילדים. שניים מהם, הבכורה בת ה-9 והצעיר בן ה-3, נולדו בריאים. בתם האמצעית, דפנה, בת השש, לקחה בשיתוק-מוחין. מספרת האם, תושבת גבעתיים: „קשה היה להחזיק ילדה כמו דפנה בבית. ב-התחלה הייתי עוד לוקחת אותה כל שבוע לטיפול פיזיותרפי בבית-החולים אסף ה-רופא. היו עושים לה שם המון תרגילים.

כמו במחנה ריכוז

נראים הילדים בבית פנחס: עור ועצמות הצפיפות בחדרים גדולה, מיטה נוגעת ב-מיטה. „עכברים וחרקים ממלאים את המקום,” טענה אחת המטפלות העובדת במוסד. עליה חתומה גם מדינת ישראל. אך הסעיפים באמנה, אומר בלשון יבשה, אך מנוסחת היטב: „המפגר בשכלו זכאי לחיות בחיק משפחתו או בחיק משפחה אומנת, להשתתף בכל שטחי החיים הקהילתיים, ולהינות מעיצוב נאות של שעותיו הפנויות. במקרה ועולה צורך בטיפול מוסדי, חייב זה להתבצע בסביבה ובתנאים הקרובים ככל האפשר לתנאי חיים תקינים.” אי-אפשר לומר שבבית פנחס הוגשם עקרון יסודי זה של ההאמנה לזכויות המפגר. חמשת הילדים המפגרים שמצאו את מותם בנסיבות טרגיות באסון שאירע בי-שבוע שעבר בבית פנחס, היו קורבנות של רשלנות ואדישות. אותם לא ניתן להחזיר לחיים. אבל קיימים עוד עשרות ילדים אומללים במצב דומה, המוחזקים בתנאים תת-אנושיים, הן בבית פנחס והן במוסדות פרטיים אחרים, המבוססים על בסיס מסחרי, כעסק המיועד להרוויח על חשבון מצוקתם של משפחות אומללות. האסון שאירע בנסיציונה חייב לשמש ארז אדום כדי לחלץ ילדים אומללים אלה מצוקתם.

(*) השמות הם בדויים.

מד. הפקות-תיאטרון סולן מיקי פלד

האסון האון

אהבה ים תיכונית

עריכה: דן אלמנור

במיו: יאיר זילברג

מנהל מוסיקלי: אריה לבנון

תפאורה: דב בן-דוד

תושבי ת"א-יפו - אזהמברה

מוצ"ש 27.1 9.45-7.30 * יום ג' 6.2 8.30

טבריה „חן”	הערב 24.1	9.30
אשקלון „אסתר”	מחר 25.1	9.00
נבעתיים „שביט”	יום ו' 26.1	9.00
איילת השחר „יד לראשונים”	יום ב' 29.1	9.00
רמלה „מגדל”	יום ג' 30.1	9.00

כרטיסים: הפצה ראשית: לאן ובמשרדים.
יפו: גושווין

ספורט און

12 א 12

השבוע מינימום פרס ראשון:

300 אלף ל"י

(כולל העברה) * * *

מינימום כלל הפרסים:

600 אלף ל"י

(כולל העברה)

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו כל שבוע!